

Recurs. Necompetența generală a instanțelor judecătorești în cererile având ca obiect desemnare curator în procedura succesorală.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Alba Iulia, la data de 22.06.2022 sub nr. *ZZZZ/ZZZ/2022*, petentul VVV a solicitat numirea în calitate de curator al intimatului minor MMM a numitei RRR, în vederea dezbaterii succesiunii după defuncta AAA decedată la data de 18.03.2020, mama minorului MMM, și a reprezentării intereselor minorului în fața notarului public și a altor autorități.

Prin Încheierea civilă nr. 2590/CC/2022, Judecătoria Alba Iulia a admis excepția necompetenței generale, invocată din oficiu și a respins ca inadmisibilă cererea de chemare în judecată formulată de petentul VVV, în contradictoriu cu intimatul MMM.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs petentul VVV, solicitând admiterea recursului, casarea în tot a hotărârii atacate și rejudecând cauza, să se admită cererea așa cum am formulată, fără cheltuieli de judecată.

Prin Decizia nr. 22/2022, Tribunalul a reținut următoarele:

Recursul declarat este nefondat pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește motivul de recurs privind competența instanței de tutelă în soluționarea cererii, față de decizia Curții Constituționale nr. 795/2020, Tribunalul nu-l va reține, pe considerentul că, potrivit art. 150 alin. 3 Cod civil „pentru motive temeinice, în cadrul procedurilor succesoriale, notarul public, la cererea oricărei persoane interesate sau din oficiu, poate numi provizoriu un curator special, care va fi validat ori, după car, înlocuit de către instanța de tutelă.”

În aplicarea dispozițiilor legale citate mai sus, Tribunalul are în vedere dispozițiile art. 229 alin. 1 din Legea nr. 71/2011, potrivit căreia „Organizarea, funcționarea și atribuțiile instanței de tutelă și de familie se stabilesc prin legea privind organizarea judiciară”, coroborate cu cele ale alin. 3² din același articol, conform căruia „până la intrarea în vigoare a reglementării prevăzute la alin. 1 numirea curatorului special care îl asistă sau îl reprezintă pe minor la încheierea actelor de dispoziție sau la dezbaterile procedurii succesoriale se face, de îndată, de autoritatea tutelară, la cererea notarului public, în acest din urmă caz, nefiind necesară validarea sau confirmarea de către instanță.”

Or, în raport de această ultimă normă legală, introdusă prin Ordonanța de Urgență nr. 79/2011, așadar ulterior pronunțării deciziei CCR menționată de către apelant, Tribunalul reține faptul că, *în mod just, prima instanță a reținut competența funcțională în numirea curatorului special pe durata procedurii succesoriale, în beneficiul exclusiv al autorității tutelare*, nefiind necesară autorizarea instanței de tutelă.

Instanța de judecată nu este în măsură să deroge de la normele aplicabile în speță, rolul acesteia, așa cum a fost subliniat și de către Curtea Constituțională, fiind numai acela de interpretare a legilor, care este „o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii.”

În ceea ce privește Decizia Curții Constituționale nr. 795/2020, invocată de recurent, Tribunalul reține că aceasta a avut în vedere numai dispozițiile art. 229 alin. 3 din Legea nr.

71/2011 nu și alin. 3³. Prin urmare acesta din urmă face parte în continuare din fondul activ al legislației în vigoare și nu există niciun motiv pentru care să fie exclus de la aplicare, întrucât în caz contrar ar echivala cu o subrogare în atribuțiile Curții Constituționale, instanța de judecată neputându-se substitui acesteia și competenței exclusive ce-i revine, fiind ținută să realizeze aplicarea textelor legale care sunt în vigoare.